



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Censvra Sacrae Facultatis Theologiae Parisiensis, In
Librum cui titulus est: La Défense de l'authorité de N. S.
P. le Pape, ..., contre les erreurs de ce temps, Par Iacques
De Vernant, à Mets, 1658**

Université <Paris> / Faculté de Théologie

Parisiis, 1665

Avthoritate Sacrae Scripturae, Conciliorum, Sanctorum Patrum Ecclesiae,
& veterum Theologorum confirmatur Censurae veritas. Pro octavâ
Propositione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14744



AVTHORITATE SACRÆ SCRIPTVRÆ,
 Conciliorum, Sanctorum Patrum Ecclesiæ, &
 veterum Theologorum confirmatur Censuræ
 veritas.

Pro octavâ Propositione.

Ioannis 15. Manete in me: & ego in vobis. Sicut palmes non potest ferre fructum à semetipso, nisi manserit in vite: sic nec vos, nisi in me manseritis. Ego sum vitis, vos palmites: qui manet in me, & ego in eo, hic fert multum fructum: quia sine me nihil potestis facere. Si quis in me non manserit, mittetur foras sicut palmes, & arefcet, & colligent eum, & in ignem mittent, & ardet.

Actuum Apostolorum 3.

Videns autem Petrus respondit ad populum: Viri Israëlita, quid miramini in hoc, aut nos quid intuemini, quasi nostrâ virtute aut potestate fecerimus hunc ambulare? Deus Abraham, & Deus Isaac, & Deus Iacob, Deus Patrum nostrorum, glorificavit Filium suum Iesum, quem vos quidem tradidistis, & negastis ante faciem Pilati, iudicante illo dimitti, vos autem Sanctum & Iustum negastis, & petistis virum homicidam donari vobis: authorem verò vitæ interfecistis, quem Deus suscitavit à mortuis, cuius nos testes sumus. Et in fide nominis ejus, hunc, quem vos vidistis, & nostis, confirmavit nomen ejus: & fides, quæ per eum est, dedit integram sanitatem istam in conspectu omnium vestrum.

Sanctus Petrus Epist. 1. cap. 5.

Seniores ergò, qui in vobis sunt, obsecro, confenior & testis Christi passionum: qui & ejus, quæ in futuro revelanda est, gloriæ communicator: pascite qui in vobis est gregem Dei, providentes non coactè, sed spontaneè secundum Deum, neque turpis lucri gratiâ, sed voluntariè: neque ut dominantes in cleris, sed forma facti gregis ex animo. Et cum apparuerit princeps Pastorum, percipietis immarcessibilem gloriæ coronam.

S. Paulus Epist. 1. ad Corinth. cap. 3.

Cum enim quis dicat: ego quidem sum Pauli: alius autem, ego Apollo: nonne homines estis? quid igitur est Apollo? quid verò Paulus? ministri ejus, cui credidistis, & unicuique sicut Dominus dedit. Ego plantavi, Apollo rigavit: sed Deus incrementum dedit. Itaque neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat: sed qui incrementum dat: Deus.

Epist. 1. ad Cor. cap. 4.

Sic nos existimet homo ut ministros Christi, & dispensatores mysterio-

rum Dei. Hic jam quæritur inter dispensatores, ut fidelis quis inveniatur.

Optatus Milevitanus, lib. 5.

Quid est enim Paulus, vel quid Apollo? utique ministri ejus, in quem credidistis.

Est ergò in universis servientibus non dominium, sed ministerium.

Chrysostomus homiliâ 10. in Epistolam primam ad Corinth.

Hoc est, ne sibi usurpet quæ sunt Domini, nec sibi vendicet; sed administret tanquam dispensator, est enim dispensatoris rectè administrare quæ sunt ei tradita, non autem sua dicere quæ sunt Domini, sed contra dicere esse Domini ea quæ sunt sua.

Ibidem.

Ad magnam pervenisti auctoritatem, & aliquandò Ecclesiasticam affectus es administrationem? ne ingentes sumas spiritus. Non tu acquisivisti gloriam, sed Deus eâ te induit. Parce ergò tanquam alienæ, eâ non abutens, neque utens ad ea quæ non decet, neque intumescens, neque eam tibi vendicans: sed existima te esse pauperem & inglorium. Neque enim si purpura regia tibi servanda esset tradita, oporteret abuti veste, & eam corrumpere: sed si qui illam dedit conservare diligentius. Dicendi facultatem accepisti? noli inflari nec insolescere. Tuum enim non est donum.

Chrysostomus homiliâ quintâ in Epist. ad Colossenses.

In quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ absconditi. Si autem sunt in ipso, sapienter quoque nunc venit. Cur ergò stulti quidam criminantur? vide quomodo loquitur cum simplicioribus, in quo sunt omnes thesauri. Ipse novit omnia. Absconditi. Nam ne jam existimetis vos habere universum. Sunt enim absconditi etiam ab Angelis, non à vobis solis. Quamobrem sunt ab eo omnia petenda. Ipse dat sapientiam & cognitionem. Dicendo ergò thesaurum, ostendit multitudinem. Dicendo verò omnes, eum nihil ignorare. Dicendo autem absconditi, quòd solus sciat.

B. Theodoretus in Epist. 1. ad Corinthios, cap. 3.

Alius est Dominus, nos illius servi sumus, & vestræ salutis ministri [& unicuique sicut Dominus dedit.] Est enim in nobis differentia. Et si enim omnes pariter ministramus, attamen mensurâ quâdam gratiam accepimus.

Idem in cap. 4. ejusdem Epistol.

Qui vult nos honorare, honoret ut Christi ministros, revereatur dispensatores, honorem naturâ metiatur. Neque verò solùm hoc scripsit divinus Apostolus, sed etiam fecit. Lycaones enim sacrificare volentes prohibuit, vestem unâ cum Barnabâ lacerans, & clamans, æquè ac vos patibiles homines sumus. Ità Beatus etiam Petrus dixit Cornelio, & ipse ego homo sum.

Hic jam quæritur inter dispensatores, ut fidelis quis inveniatur. Non ut Domini dignitatem rapiat, sed ut Domino benevolentiam conferuet.

Primasius in Commentarijs in cap. 4. primæ Epist. ad Corinth.

Sic nos existimet homo, ut ministros Christi, & dispensatores mysteriorum Dei.

Non ut æquales Christo.

Athanasius contrà Arianos oratione 3.

Idque cum cognitum haberet Apostolus, dixit: aliud fundamentum nemo potest collocare præter id quod positum est, quod est Iesus Christus: quisque autem videto, quomodo super inædificet. Necessum autem est fundamentum tale esse, qualia ea quæ superædificantur, ut congruant inter se. Verbum igitur quatenus Verbum est, non habet aliquos qui secum congruant, unigenitum enim est: cæterum, quatenus homo factus est, similes sibi & congruentes habet, utpotè, cum quibus etiam similem carnem induerit. Quocirca quantum ad humanitatem, fundatur ut & nos super eum veluti pretiosi lapides inædificemur, efficiamurque templum habitantis in nobis Spiritus Sancti. Ut autem ipse fundamentum est, nos autem lapides super eam inædificati, ita ipse rursùm vitis est, nos autem palmites cohærentes, & conferti, non substantiâ deitatis, id enim impossibile, sed ratione humanæ conditionis: palmites siquidem consimiles esse oportet viti. Iam, quia nos similes secundum carnem illi sumus, & quia alioquin hæreticos humana sentientes, exemplis humanis refutare oportet, iisdem verbis, quibus supra utendum existimo.

Hilarius, de Trinitate, libro nono.

Si igitur proprius Filio Pater est, in eâ necesse est Filium manere proprietate quâ Pater est. Manere autem quomodo existimabitur, si extrâ præscientiæ naturam sit, & aliquid nativitati ejus ex authore defuerit? deerit enim propè totum: si quod proprium Deo est, non habeat: proprium autem Deo quid aliud, quàm cognitio futurorum est? ut res nondum manentes, mansurasque, posteriùs invisibilium ac nondum extantium generum capax natura contineat. Non patitur autem in nobis Doctor gentium Paulus hanc impij erroris professionem, ut ignorasse aliquid Unigenitus Deus existimetur. Ait enim: Instituti dilectione in omnes divitias adimplerionis intellectu, in agnitionem Sacramenti Dei Patris & Christi, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ absconditi: Deus Christus Sacramentum est, & omnes sapientiæ & scientiæ in eo thesauri latent, portioni verò & universitati non potest convenire: quia neque pars omnia intelligitur, & omnia partem non patiuntur intelligi. Filius enim si diem nescit, jam non omnes in eo scientiæ thesauri sunt. Quòd si in eo omnes scientiæ thesauri sunt: diem non ignorat, omnes in se scientiæ thesauros continens.

Basilius, libro 4. adversus Eunomium.

Si cognitionem omnium quæ Pater habet, Filius non habet, mentitus est cum dixit, omnia quæ Pater habet mea sunt. Et, sicut Pater novit Me, ego novi Patrem. Quòd si aliud est Patrem, aliud quæ Patris sunt cognoscere, majus autem Patrem cognoscere, quàm ea quæ Patris sunt, quantum unusquisque, quàm suâ major; cum id quod majus est Filius cognoscat: (nullus enim, inquit, novit Patrem nisi Filius) quod minus est ignorat, quod est impossibile. Quoniam ergò non conferebat hominibus judicij

tempus audire, idcirco retineat. Nam expectatio quidem perpetua ferventiores ad pietatem reddit: cognitio verò quod multum tempus intererit, negligentiores ad pietatem fecisset, cum sperassent se vitæ mutatione factâ postea posse salvari. Nam qui usque ad horam illam omnia novit (dixit enim eâ) quo pacto horam illam ignoraverit? frustra verò & Apostolus diceret, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ absconditi.

Bernard. Epist. CCXXXVII. ad Papam Eugentium.

Si amicus sponsi es, ne dixeris dilectam ejus principem meam, sed principem: nihil tuum in eâ vindicans, nisi quod pro eâ si oportuerit etiam animam dare debes. Si Christus te misit, æstimabilis te non ministrari, sed ministrare venisse: & ministrare non solum substantiam; sed ipsam quoque animam, sicut præfatus sum. Verus successor Pauli dicit cum Paulo: *Non quia dominamur fidei vestra, sed adiutores sumus gaudij vestri.* Petri hæres, audiet Petrum dicentem: *Neque ut dominantes in Clerum: sed forma facti gregis.*

Quid ergò? nonne & mihi licet gaudere cum gaudentibus? Nunquid non ero unus de numero lætantium? exultavi, fateor, sed cum tremore. Exultavi, sed in ipso exultationis meæ articulo timor & tremor venerunt super me. Ego enim etsi nomen Patris deposui, sed non timorem, sed non anxietatem, postremò nec affectum, nec viscera Patris. Considero gradum: & casum vereor. Considero fastigium dignitatis: & intueor, faciem abyssi jacentis deorsum. Attendo celsitudinem honoris: & è vicino periculum reformido, pro eo quod scriptum est: *homo cum in honore esset, non intellexit.*

Itaque ascendisti in altum: noli altum sapere, sed time: ne fortè contingat serò miserabilem illam emittere vocem. *A facie iræ & indignationis tuæ, elevans allisisti me.* Altio rem quippe locum fortitus es, sed non tutio rem. Sublimiorem, non securiorem. Terribilis prorsus, terribilis est locus iste. Locus, inquam, in quo stas, terra sancta est: locus Petri est, locus Principis Apostolorum, ubi steterunt pedes ejus. Locus illius est quem constituit Dominus Dominum domus suæ, & Principem omnis possessionis suæ.

Gersonius de Potestate Ecclesiasticâ, Consideratio. 12.

Consurgit ex adverso blandiens & subdola adulatio, & ad aures Ecclesiasticorum, præcipuè Summi Pontificis insultrans. O quanta est, quanta sublimitas Ecclesiasticæ potestatis Tuæ. O sacer clere, quàm nihil est sæcularis auctoritas tuæ comparata. Quoniam sicut Christo collata est omnis potestas in cælo & in terrâ, sic eam Christus omnem Petro suisque successoribus dereliquit. Vnde & nec Constantinus quicquam Sylvestro Papæ contulit quod non esset prius suum, sed reddidit injustè detentum. Porro sicut non est potestas nisi à Deo, sic nec aliqua temporalis vel Ecclesiastica imperialis vel regalis nisi à Papâ, in cujus femore scripsit Christus, Rex Regum, Dominus Dominantium. De cujus potestate disputare instar sacrilegij est, cui neque quisquam dicere potest, cur ita facis? sic etiam temporalia omnia si Ecclesiastica bona atque dominia mutaverit, diripuerit, distraxerit. Mentior si non inveniuntur hæc scripta ab illis etiam qui sapientes sunt in oculis suis. Si præterea non inveniuntur fuisse per
ali quos

aliquos Summos Pontifices hæc credita. Notum est illud Satyrici: *nihil est quod credere de se non posset cum laudatur Dijs æqua potestas*. Et illud Comici de adulatore: *hic profecto ex stultis insanos facit*. Sentiens autem adulatio quandoque nimis se cognosci studet quasi modestiori sermone depressius uti ut credibilior appareat.

Idem qua de statibus Ecclesiasticis, Consid. 3.

Status Papalis non eximit Papam à legibus purè divinis, quæ vel in Evangeliiis vel generalibus Conciliis positæ sunt. Et ex hoc consequenter patet quod Papa subijcitur legi illi de correctione fraternâ. Si peccaverit in te frater tuus, &c. Sic quod potest fraternaliter corripitur dum peccat. Etsi tandem nollet audire Ecclesiam, quam generale Concilium repræsentat, debet haberi sicut ethnicus & publicanus, & ita potest hoc modo per Concilium vel judicari vel coerceri, vel pro excommunicato haberi.

Idem qua de examinatione doctrinarum, Consid. 1.

Altera cautela est, conferre protinùs doctrinam, quæ terminos habet extraneos, vel sententias novas & peregrinas, ad terminos doctorum communium, & sententias eorum. Hoc Christus contra diabolum egit, hoc magnus Antonius docuit, hoc Paulus intellexit, cum diceret ad discipulum, prophanas vocum novitates devitâ. Hoc Augustinus, Nobis inquit ad certam regulam loqui fas est. Hoc Hieronymus, Ex verbis, inquit inordinatè prolatis, oritur hæresis. Hoc serenissimè custodivit Sacra Theologiæ Facultas Parisiensis: cujus unum è multis sit hoc exemplum. Vnus L- centiatus posuit in Vesperijs, quod pater erat causa filij, id est pater generat Filium: confestim oppressum est os ejus, neque sibi permissum est talibus uti terminis, ut ostenderet exponendo se verum tenere sensum. Sic Augustinus cuidam loquenti de facto juxta Philosophorum aliquorum veram sententiam, quòd Deus erat factum: Tene inquit sententiam, sed corripge linguam.

Concilium Tridentinum sess. 4.

Potest hæc temeritatem illam reprimere volens, quâ ad prophana quæque convertuntur, & torquentur verba, & sententiæ sacræ Scripturæ, ad scurrilia, scilicet fabulosa, vana, adulationes, detractiones, superstitiones, impias & diabolicas incantationes, divinationes, sortes, libellos etiam famosos: mandat & præcipit ad tollendam hujusmodi irreverentiam, & contemptum, ne de cætero quisquam quomodolibet verba Scripturæ sacræ ad hæc, & similia audeat usurpare, ut omnes hujus generis homines, temeratores, & violatores verbi Dei, juris & arbitrij pœnis per Episcopos coercantur.

Neuvième proposition de Jacques de Vernant. p. 128. Pourquoy l'auroient-ils prié d'employer l'autorité de son Siege, pour maintenir la foy, & les orthodoxes, s'ils n'avoient sceu qu'il ne peut errer, & qu'il est la veritable regle de la Foy.

C E N S U R E .

C E N S U R A .

Cette proposition, dans la partie où elle assure, que le Souverain Pontife est la veritable regle de la Foy, est temeraire & induisante à erreur.

Hæc propositio quâ parte asserit, Summum Pontificem esse veram regulam fidei, temeraria est, & in errorem inducens.

Des articles de la Sacrée Faculté contre la doctrine de Luther.

Ex articulis Sacræ Facultatis contra Lutheri doctrinam.

art. 19. Que s'il arrive quelque doute, ou quelque controverse touchant les saintes Ecritures, la definition & la determination en appartient à ladite Eglise.

19. art. Quod si quid in Scripturis sacris controversæ aut dubij oriatur, ad præfatam Ecclesiam definire spectat & determinare.

art. 22. Il est aussi certain que le Concile general legitiment assemblé, representant l'Eglise universelle, ne peut errer dans les determinations de la Foy & des bonnes mœurs.

22. art. Certum est Concilium generale legitime congregatum, universalem representans Ecclesiam, in fidei & morum determinationibus errare non posse.

art. 23. Il n'est pas moins certain, que de droit divin il y a dans l'Eglise militante de Iesus-Christ, un Grand Pontife, auquel tous les Chrétiens sont tenus d'obeïr, & qui a aussi la puissance de conferer des Indulgences.

23. art. Nec minus certum est unum esse jure divino Summum in Ecclesiâ Christi militante Pontificem, cui omnes Christiani parere tenentur, qui quidem potestatem habet & indulgentias conferendi.

